

LOIMAAN EVANKELISEN KANSANOPISTON LEHTI

Kahdeskymmenesyhdeksäs vuosikerta

N:o 4

Lokakuu

1970

TÄNÄÄNKIN SAAN LÄHTEHISTÄ
AUTUUDEN MÄ AMMENTAA,
PUHEIN, LAULUIN, KIRJOITUKSIN
ONNEAN MÄ ILMOITTAAN.
"TÄNÄÄNKIN" — ON AIVAN NIINKUIN
SIINÄ OISI: "AINIAAN".
PÄIVITTÄIN ON ARMO MULLA,
SE EI MUUTU MILLOINKAAN.

V.S.K. 364, 3

MUISTAKAA ALKAJAISET 25. 10. 1970

kaksikymmentä lisää!" Vastapainona on kyllä ahkeruuden ja säästäväisyyden ihanne, joka on vienyt tavattomasti taloudellista kehitystä eteenpäin. Merkittävää on, että Luther ottaa kantaa näin "maalliseen" asiaan.

Mutta Lutherin näkemys tästä maailmasta onkin se, että täällä kaikki vasta alkaa ja enentyy tullakseen täydelliseksi tuonpuoleisessa maailmassa. Usko kaiken uudistumiseen ilmenee myös suhteessa omaan itseensä: "Tahdoinpa tai en, tulen päivä päivältä viisaammaksi..." Ts. hän tunnustaa, ettei voida absoluuttisesti nojata siihen, mitä eilen tuli sanotuksi. On mahdollisuus ja oikeus muuttua eikä se ole pelottava asia.

Muuttuminen on aina luopumista jostaikin. Mutta samalla se on sitoutumista johonkin muuhun. Välttämättä se ei ole "vanhan" vastakohta. Lutherkin palasi vanhaan, uskon ensi vuosisatoihin ja halusi poistaa historian "kuonan", joka on peräisin muualta kuin kristinuskosta.

Käypä Luther arvostelemaan jumalanpalvelustakin. "Kristuksen messu oli mahdollisimman yksinkertainen ilman komeita vaatteita, eleitä, lauluja tai seremonioita." Tarkoituksena lienee osoittaa, että nämä seikat voivat tulla pääasiaksi, ja tällöin Kristus syrjäytyy.

Täysi-ikäinen Martti Luther määritteli kristityn sellaiseksi, joka tottelee vain Jumalan sanaa ja on *valmis uudistuvaan rehellisyyteen itseään ja muita kohtaan*. Paitsi käytännön asioita, tämä koskee oppiakin: "Piispalla, paavilla, oppineella ja kenellä tahansa on valta opettaa; mutta lampaille kuuluu arvioida, kuulostaako ääni Kristuksen vai vieraiden ääneltä." Tosin ulkonainen järjestys suojaa siltä, etteivät ihmiset pahennu. Pysyvä uudistus toteutuu varmimmin vähitellen. "Jätämme vielä käyttöön messupuvut, alttarin ja kynttilät, kunnes ne käyvät itsestään tarpeettomiksi... Jos joku haluaa menetellä tässä toisin, annamme sen tapahtua." Melkoista kristillistä vapautta! Luther arveli, että muutos olisi tapahtunut itsestään parissa vuodessa. Näin ei käynyt, ja historia toi Lutherin seuraajaksi traditioon nojaavan Melanctonin. Vaikka jatkuvaksi tarkoitettu uskonpuhdistus tyrehtyi, Luther jätti jälkimaailmalle mahtavan esimerkin: "Jokaisen on pantava itsensä peliin ja kestettävä oma seikkailunsa..."

"Hengelliset nyttikestit"

**Havaintoja Oiva Sivulan
erojaisjuhlasta Loimaan
Opistolla 20. 9. 1970**

Olimme elokuun eräänä sunnuntaina Toveriliittomme perinteisillä kesäjuhlilla ja vieläkin lausun kiitokset niistä teille, Alastaron ystävät. Juhlat olivat hyvin onnistuneet ja tietenkin tässä oli syynä sekin, että teillä on keskellänne itse toveriliittomme puheenjohtaja Eino Erelä.

Näillä juhlilla olivat puhujina uskolliset ystävämme Toini Valkama ja Oiva Sivula. Viimeksi mainitun, niinkuin myöskin opett. Valkaman puheen, sain kokonaisuudessaan nauhurilleni ja olisin ne halukas painattamaan kappale kappaleelta tämän lehden palstoilla.

Oiva Sivula esitti juhlan lopussa miellyttävän kutsun saapua syyskuun 20. päivänä opistolle toveri-iltaan, jolle hän antoi hauskan nimen "Hengelliset nyttikestit".

Niinpä sitten oli kutsu kiirinyt muitakin teitä ja mainittuna sunnuntaina oli opistomme juhlasali täynnä toveriliittolaisia ja opiston ystäviä.

Opiston juhlasali oli rakennettu pöytäkuntiin ja kukkia kaikkialla.

Keskellä kaiken oli avara pitopöytä hohdattavine kahvikuppeineen ja herkkuisine, olikos ihme jos jokainen aavisti, että kyseessä ei olekaan mikään tavallinen hartaushetki.

Oli myöskin huolehdittu illan hengellisestä hyvästä. Siitä oli todisteena iltaan saapunut Turun tuomiоровasti Lauri Huovinen, kirkkoherra Viljo Pulli ym. heidän avustajikseen.

Klo 18 sitten saapuivat illan sankari *Oiva Sivula* ja hänen herttainen *Hanna* rouvansa istuen heitä varten varatuille kunniatuoleille ja heidän seuraansa istuivat saman pöydän ääreen tuomiоровasti L. Huovinen, kirkkoherra Pulli, rehtori Annila, opettaja Valkama, johtajatar Virtanen sekä ruustinnat Huovinen ja Pulli.

Alkuvirreksi oli valittu tuo riemullinen

virsi 427, jonka jokainen jae on kuin helmi virsiemme aartehistossa.

Rehtori Annila piti alkurukouksen ja esitti tervetulopuheen. Puheessaan Annila alleviivasi juhlan poikkeuksellista luonnetta. Hän esitti muutamia arvokkaita ajatuksia uskollisuudesta, jota opettaja Sivula on osoittanut olemalla alusta alkaen opiston merkittävänä voimana, niin opistossa kuin laajassa maakunnassakin. Puhuja luki Johanneksen kirjeestä sanat jotka kertoivat alusta asti olleesta evankeliumin valosta ja joka meillä on siunatulla tavalla polvesta polveen siirtynyt ja joka on luonut siunattuja työyhteyksiä, joka heijastuu myöskin opistomme alusta asti palvelleiden opettajien kohdalla ja nyt erityisesti opettaja Sivulassa.

Ohjelmassa seurasi sitten sellosooloja, joita esitti opiskelija Eija Mansnerus ja häntä säästi opettaja Irja Linnavaara.

Tämä ohjelma oli virkistävä välipala. Kappaleet olivat klassillista ja arvokasta musiikkia. Sello oli todellakin taitavissa käsissä.

Seurasi laulu, tuo iki ihana "Sanassas mua pidä Jeesus" ja sitten nousikin tuomiorovasti L. Huovinen puhumaan.

Huovinen tapaili huumorihenkistä sävyä, muistellen aikoja 30 vuotta sitten, jolloin hänellä oli ollut lieviä vaikeuksia lopullisesti tietää mikä opettaja Sivulan asema oikein oli äsken perustetussa kansanopistossa.

Hän oli kauan aikaa arvellut Sivulaa "yli-pääjohtajaksi", hänen keskeiseksi muodostuneen asemansa vuoksi.

Puhe oli monella tavalla Huoviselle tyyppinen, lämminhenkinen ja samalla vakavaa sanomaa sisältävä.

Puhetta seurasi A. V. Jaakkolan laulu "Sä kuljet seurassa Jeesuksen". Tämän väkevästi laulettu laulun jälkeen jatkoi kvartetti, joka oli saatu kokoon Nätkynmäen ja Säterin herrasväestä ja jälleen kerran saimme kokea mitä määrätietoinen harjoittelu lahjakkaiden laulajien ollessa asialla saa aikaan. Ensin lauloi kvartetti "Riemumieliin joutuin riennän" ja toiseksi kirkasta kevättä sädehtivän "Päivyt kirkas loistaa sielussain", mielestäni mitä onnistuneimmin Sivulan juhlaan valikoidut.

Seurasi opiston edellisen johtajan, Asikkalan kirkkoherran Viljo Pullin puhe. Kaikesta huomasi, että Viljo Pullin oli helppo

puhua tässä juhlassa, mikä helppous kuvasi sitä sydämellistä ja pitkäaikaista ystävyystä, joka näiden kahden uskonveljen välille rakentui noina monina yhteistoiminnan vuosina.

Aluksi totesi puhuja opettaja Valkaman avustamana, että Sivula oli todella vanhin työntekijä opiston toiminnassa, noin pari kuukautta ennen Toini Valkamaa sinne saapuneena.

Hän otti, kuten hän sattuvasti sanoi "uskollisille ihmisille annetun lupauksen" Hesekielin kirjasta, jossa Jumalan työikäskylle uskolliset leeviläiset papit saivat erikoisen ihanan lupauksen saada olla pyhässä työssään keskellä Israelin luopumista.

Puhuja alleviivasi sitä jaloa asemaa, joka opettaja Sivulalle jää, suuren toveriliittoperheen pyhien uskonkysymysten hoitajana. Kiitollisena muisteli puhuja sitä naapurisuutta, joka opistolla vallitsi Sivulan perheen vielä asuessa sikäläisessä asuntosiivessä.

Erikoisesti näki kirkkoherra Pulli arvokkaaksi toveriliiton kannalta sen, että opettaja Sivula niin kirkkaasti näkee mitenkä ihminen vain armosta Kristuksen teossa tulee ja on autuas.

Vielä saimme kuulla sellosooloja saman taiteilijan esittämänä ja sitten alkoikin vapaasana, joka tämänlaatuisissa juhlatilaisuuksissa on odotettu ja rikassisältöinen.

Ensimmäiseksi astuivat esille opiston johtokunta ja opettajat.

Toini Valkamalla oli mieluisa tilaisuus avata sanallinen arkkunsa, saihan hän puhua monivuotiselle työtoverilleen ja veljelleen armossa ja uskossa.

Valkama valoitti hyvin totuudellisesti ja havainnollisesti opiston opettajan kutsumusta ja väitti aivan oikein, että kansanopiston opettajan asemaa ei voi rinnastaa jonkin muun oppilaitoksen opettajan asemaan. He voivat koulutuntiensa päätyttyä vetäytyä koteihinsa ja elää omaa elämäänsä, mutta jalosta kutsumuksestaan tietoinen kansanopistonopettaja ei omaa omaa aikaansa vaan hänen on uhrattava kaikki sille työlle mille on antautunut. Sentähden se työ on myöskin sisältörikasta, syntyy läheisiä ihmissuhteita. Kansanopisto on luomassa tällaista yhteisyyttä jossa "Herran siunaus rikkaaksi tekee, ei oma vaiva".

Puhuja muistutti miten Oiva Sivula on eri-

koisella tavalla saanut olla työaseena Heran kädessä, koska hänellä on ollut hätä ja huoli opistonsa nuorista, joka hätä on vienyt isällisesti opettamaan ja rukoilemaan armoistuminen edessä.

Sitten Valkama esitteli ne lahjat jotka Hanna ja Oiva Sivula saivat ja ne luovutettiin iloisen mielialan vallassa.

Seurasi Toveriliiton tervehdys, jonka esitti Aili Riutta, Eino Erelä ja allekirjoittanut. Tervehdyksen esitti puheenjohtaja Erelä ja sitä jatkoi Jokinen mainiten mm., että koko laaja toveriliittomme kenttä on ollut mukana puuhaamassa muistolahjaa mutta lahjan hankkimiseen tarvittava aika ei ihan riittänyt, joten asiasta saamme kuulla vasta myöhemmin opistolehden palstoilla.

Kuitenkin saatiin kuin ennakkona luovutetaan Oiva Sivulalle kaunisasuinen adressi, jossa sadat ja taasen sadat nimet kauniisti tekstattuna tuovat opettaja Sivulalle suurta iloa.

Tämän jälkeen nousi puhumaan Enonkoskelta saapunut Taimo Makkonen, jonka puhe oli sulaa armon ylistystä. Erittäin hyvä esitys. Kiitos veli!

Piirisihteeri Jaakko Hokkasen tervehdys oli mieluista kuultavaa, koska hän Lounais-Suomen piirin asialla kulkiessaan oli onnellisella tavalla saanut tulla Oiva Sivulassa tuntemaan esimiehen ja puheenjohtajan, jonka puheenjohtajanuija ei ole heidän, väsyneiden piirisihteerien kalloihin paukahdellut, vain rohkaisua on tullut ja kokeneen veteraanin korvaamatonta apua. Hokkanen osasi mielekkäällä tavalla yhdistää piirin ja opiston tarpeet yhteisiksi ja siksi yhteinen työnäykin oli Sivulan kanssa koettu vuosien varrella rikkaudeksi.

Erkki Tuomonen toi kentältä miehekkään ja mielekkään tervehdyksen yhtyen monien toivomukseen, että Sivula edelleen jaksaisi pitää rakkaan toveriliittomme kohtalon omana taakkanaan, jota kantaisi suuren armoistuminen eteen.

Illan ehkä virkistävin puheenvuoro tuli Aarre Kiveiseltä, joka toi muistojen kätkeistä kaksi tapausta oman opistotalvensa ajalta.

Sivula oli jossakin napannut Aarre poikaa rinnuksista, mikä ei suinkaan ollut mikään kurinpidollinen toimenpide, vaan isällinen

tarttuminen ja iloinen sana "Eikös se ole Aarre suuri asia, että olemme tänäänkin Jumalan lapsia?"

Se sana oli puhutellut nuorta arkaa veljeä. Toinen sana oli ankara jossakin lauantaillassa lausuttu: "Jos te nuoret ette tuosta ovesta tänä iltana lähde Jumalan lapsina, niin te lähdette perkeleen lapsina."

Aarre puhui sanottavansa niin sattuvain sanoin, että toivoisi hänen käyttävän tätä lahjaa, hyvinkin paljon rakkaan toveriliittomme rakennukseksi.

Kodinhoitajain puolesta toi tervehdyksen Lydia Adel.

Vielä puhui veli Eskola, joka liikkui muistoissaan opettaja Sivulan metodeissa hoitaa varsinaista kutsumustyötään maatalouden opetustuolilla. Eskola muisteli hauskaasti kirjallista tenttietiketkään tarjolle sattuneine kiusauksineen luntata suoraan opettajansa paikalle unohtuneista oppikirjoista. No tuokin kiusaus oli tullut voitetuksi ja Eskola oli onnellisesti reiman opettajansa avulla hyvin selviytynyt kaikesta.

Loppujen lopuksi nousi illan juhlavieras ja piti loppupuheen, joka ansaitsisi sanaa nalta tulla painetuksi tämän lehden palstoille.

Aluksi hän toi terveiset Etelä-Euroopasta Jugoslavian kuumen auringon alta, jossa hän oli puolisoineen viettänyt kuukauden lomaa.

Sivula sanoi arvelleensa, että tästä illasta tulisi pieni toveri-illan tapainen, mutta näistä muodostuivatkin peräti toveripäivät. Tätä ajatusta puolsi sekin, että ystäviä oli tullut kaukaa pitkin Suomea aina Juvankoskelta asti. Puhuja sanoi, että te kaikki tässä illassa mukana olleet ystävät olette yhdessä muodostaneet juhlasta rikkaan ja kodikkaan perhejuhlan.

Sivula ilmaisi kauniisti sen hengen, joka illan ohjelmaa oli hallinnut.

Vain parhaat ominaisuudet tuovat juhlista ja eläkkeelle siirtyvästä opettajastaan rakastavat ystävät esille. Tämä on suoraan heijastusta hyvän Jumalan rakkaudesta, joka peittää lastensa synnit ja antaa kaiken anteeksi.

Mielenkiintoisesti op. Sivula puhui niistä

ajoista ja asioista, jotka liittyvät rakkaan opistomme perustamiseen ja sen ottamiin lapsuuden ensiaskeleisiin. Sinapinsiemen vertaus oli kiitollinen tekstilause jota puhuja hänelle ominaisella mielenkiintoisella tavalla käytti noita opistomme vaikeita, mutta ikimuistoisia alkuaikoja kuvatessaan. Puhuja otti puheensa aikana esille kauniisti kudotun kolehtipussin, joka oli silloin 1938 heinäkuussa emäntä Vartialta Oripäässä saatu kun perustetulle opistokodille oli maakunnasta varoja lähdetty keräämään. Tämän puhuja juhlallisesti antoi opiston taloudenhoitajalle samoin kuin rehtorille sen valtuuskirjan, joka oli valtuuttanut Sivulan opiston asiamiehenä noilla mainituilla matkoilla kulkemaan ja opistolle varoja keräämään.

Näin tuli tuossa juhlassa Oiva Sivulan puheen aikana perustettua opiston ikioma museo, jonne puhuja sanoi toivovansa aikojen kuluessa kertyvän alkuaajan ikimuistoisia esineitä sekä muuta historian kirjoittamiseen ja uusien työntekijäin opastamiseen tarvittavaa aineistoa.

Kalleinta oli lopulta se mitä juhlan sankari puhui Golgatan täytetystä työstä. Hän uskollisena Karitsan lipulle, nytkin sitä ko-roitti ja evästi meitä sovituksen sanomalla ja pyhän kasteen armolla. Olisi tietenkin tässä mieluista tuoda tuosta puheesta esille sen arvokasta sisältöä, mutta minulla on suunnitelma sen suhteen tulevia ensi vuoden maaliskuun toveripäiviä ajatellen, jolloinka tuon nauhurini sinne.

Juhla oli todella rikas ja lämminhenkinen ja jos ajattelen tuota kirjoitukseni otsikkoo "Nyyttikestit", niin oikein olin näkevinäni kuinka me kaikki toimme sekä saimme näissä kesteissä sitä evästä, joka kantaa ja antaa uutta voimaa elämämme matkalle.

On somaa kun Sivulat jäävät niin lähelle opistoa, joten voimme usein piipahtaa heitä tervehtimässä sielläpäin kulkiessamme. Tiedän Sivulan viehättävän omakotitalon nykyksen yhtä matalaksi jokaiselle toveriliittolaiselle ja vastaanoton sydämelliseksi, johon olemme Hanna ja Oiva Sivulan suhteen tottuneet.

Toivotamme teille parhainta menestystä! Olkoon elämän iltanne valoisa.

Kalle Jokinen

Kiitos

Kiitämme sydämellisesti opiston johtokunnan jäseniä, opettajatovereita, opiston henkilökuntaa, kaikkia toveriliittolaisia ja muita ystäviämme siitä miellyttävästä yhdessäolon hetkestä jonka olitte meille järjestäneet 20. 9. 1970 opistosta eläkkeelle siirtymisen johdosta.

Kiitos myös lahjoistanne ja niistä monista meitä rohkaisevista hyvistä sanoista.

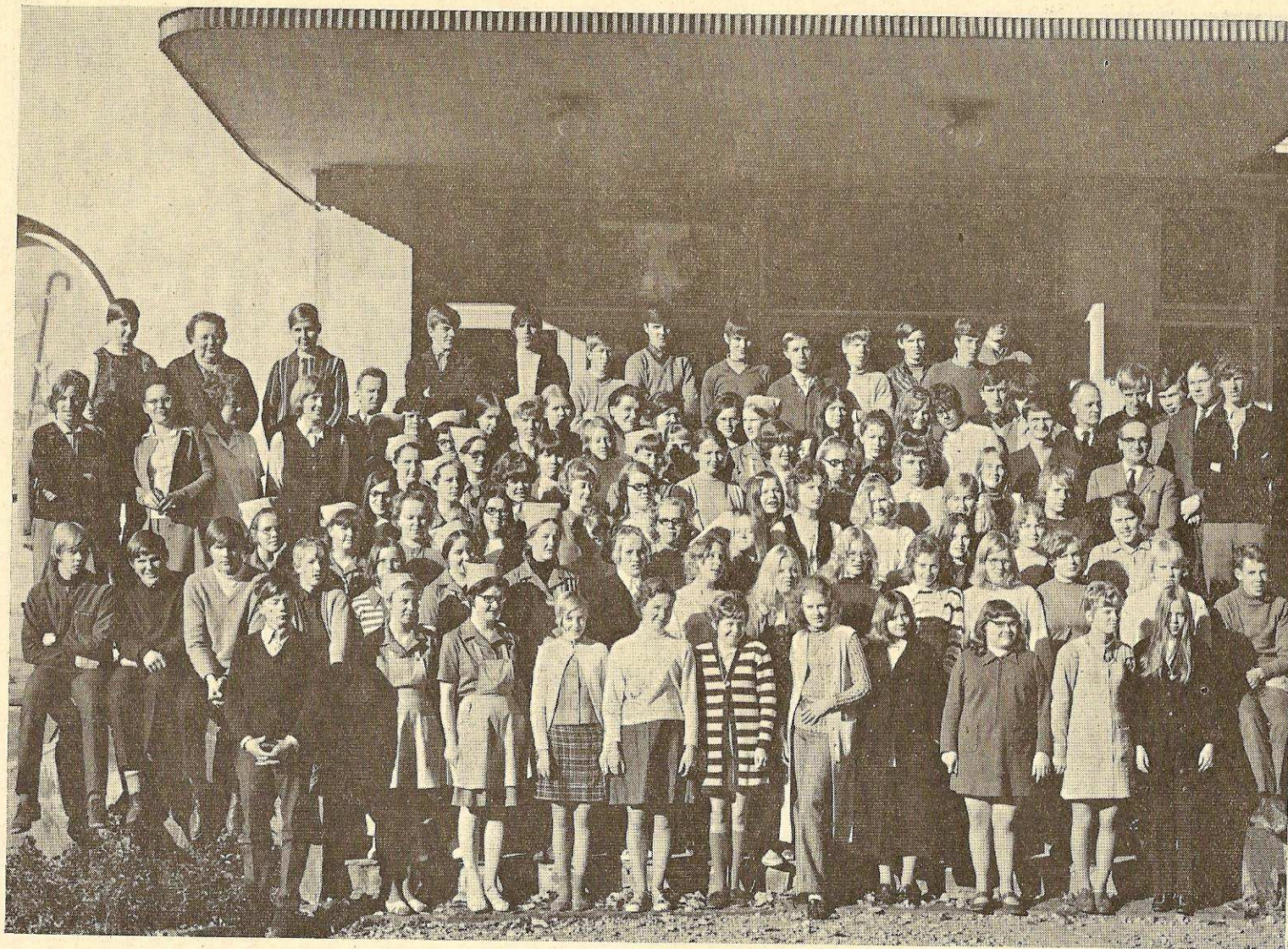
Armorikkaan taivaallisen Isämme siunaus ja johdatus olkoon edelleen meidän kaikkien kanssamme.

Hanna ja Oiva Sivula

Arvoisa Farma-messuilla kävijä

Farma-Messuilla ajalla 24. 7.—2. 8. 70 Loimaan Evankelisen Kansanopiston osastolla arvauskilpailuun osallistuneitten kesken suoritettussa virallisessa arvontatilaisuudessa voitot jakaantuivat seuraavasti:

I Anita Viitamäki,
Hormisto	VI Airi Pihala, Turku
Itäisenkatu 18 E 92
II Marja Hakanpää,
Vetikont. 2 Kuloinen	VII Arvi Hämäläinen,
Kaasmarkku
III Hannu Koskinen,
Vähä-Ollila	VIII Eeva Kaarina Suor-
tila, Haveri (Suntila)
IV Leena Parikka,
Vahto Kylämäki	IX Maila Taanila,
Loimaa Satak. 17
V Tapani Kallaranta,
Orimattila, kp 2	X Antti Vänni, Turku
Kivenhakk. k. 4 C 85

Opiston työkausi alkanut

Kulunut kesä hakuaikoineen muodostui vilkkaaksi opistossamme. Yhteensä oli opistoon yli 200 hakijaa, joista hyväksyttiin ja opistoon aloitti 87 opiskelijaa. Toinen kodinhoitajakurssi mukaan lukien vahvuus on nyt 113 opiskelijaa, joista 61 kansanopistossa, ja poikia on 20.

Uudet kansanopistolaiset ovat: *Helena Ahola*, Tampere, *Heikki Haapanen*, Marttila, *Pentti Hatunen*, Sukeva, *Raija Heinonen*, Jokioinen, *Leena Hurri*, Somero, *Pirjo Hutko*, Urjala, *Reijo Jantonen*, Raisio, *Tuulikki Johansson*, Forssa, *Markku Järvinen*, Forssa, *Sinikka Kangasperko*, Huittinen, *Arja Kannisto*, Loimaa, *Jorma Kantola*, Pöytyä, *Raili Kiikko*, Turku, *Oili Kiljunen*, Karinainen, *Arja Korhonen*, Urjala, *Outi Kulmala*, Taivassalo, *Mariitta Kuusisto*, Metsämaa, *Pirkko Kärklund*, Turku, *Sirpa Laaksonen*, Alastaro, *Kai Laiho*, Turku, *Mervi Linden*, Eura, *Gunilla Markula*, Loimaa, *Sirkka Mikola*, Mellilä, *Esko Munnukka*, Hattula, *Markku Munnukka*, Hattula, *Jouko Mäkinen*, Vehkalahti, *Veijo Nylander*, *Markku Pietilä*, Vampula, *Sirpa-Leena Pitkänen*, Lappeenranta, *Kalevi Poskiparta*, Loimaa, *Pirkko Poso*, Paattinen, *Hannu Posti*, Koski Tl., *Seija Posti*, Vehmaa, *Marja-Leena Prittinen*, Kokkola, *Markku Putula*, Asikkala, *Matti Rajala*, Loimaa, *Pirjo Rautio*, Turku, *Matti Rintala*, Nokia, *Marja-Leena Roikola*, Luopioinen, *Ritva Ruskio*, Loimaa, *Sirkka Liisa Sillankorva*, Hämeenlinna, *Leila Tamminen*, Aura, *Sirpa Tirri*, Helsinki, *Mailis Toivonen*, Alastaro, *Harri Tuusa*, Ypäjä, *Tarja Tuusa*, Ypäjä, *Irmeli Ukkonen*, Tampere, *Leena Uttu*, Marttila, *Marja Vaden*, Urjala, *Leena Vahtera*, Forssa, *Pauli Varis*, Rautjärvi, *Arimo Virtanen*, Marttila, *Annukka Vuorinen*, Merikarvia, *Arja Vähätalo*, Mellilä, *Timo Ylitähti*, Paattinen, *Riitta Yläjärvi*, Pohjoislahti, *Taija Ahlman*, Huittinen.

Lopullinen opetusohjelma

Se mistä on jo pitkään puhuttu, on nyt täyttä totta. Yleispiirteiden ohella yksityiskohdatkin ovat valmiina. Ainakin pari kiintoisaa 'lisäystä' kuuluu lopulliseen ohjel-

maan. Poikien 'puutyöt' täsmentyivät niin, että heillä on 68 t. kurssi kodin korjauksissa. Tämän ohella he saavat 40 t. opetuksen talonmies-keskuslämmitysasioissa, joten opiston jälkeen on tilaisuus ryhtyä vaikkapa talonmieheksi. Toisaalta on selvä, että näitä taitoja kysytään myös omakotitalon kunnossapidämisessä.

Tyttöjen koti- ja lastenhoidon opetus kehittyi myös, niin että teoriatuntien lisäksi on käytännön opetusta keittiössä, käsitöissä, lasten päiväkerhoissa ja muutamissa perheissä. Opiskelun alku on ollut innostunutta. Toivotaan parasta jatkossa.

Poikien tuntiopettajina ovat kuvaan tulleet konemestari Mulari sekä puuseppä Hakala, jotka näin toivotamme tervetulleiksi joukkoomme.

Terveysisärens tervehdys

Helteinen oli se elokuun alkupuolen päivä, jolloin ensi kertaa astelin kohti Loimaan Evankelistan Kansanopistoa. Olin tulossa tutustumaan uuteen työpaikkaani. Lämpimästi on minut otettu vastaan opiston työyhteyteen. Tänne oli helppo tulla. Helpoaa on ollut myös kotiutuminen. En ole tavannut täällä enkeleitä — enpä uskonut heitä tapaavanikaan. Sen sijaan olen tavannut sydämellisiä ja huumorintajuisia ihmisiä sekä opettajien että oppilaiden keskuudessa.

Minulla on tunto siitä, että tämän talon ja sen asukkaiden puolesta rukoillaan. Uskon niiden rukousten tulevan kuulluiksi. On suurta saada kuulua rukousten kohteena olevaan joukkoon. Se hiljentää ja täyttää mielen nöyrällä kiitollisuudella.

Sydämellisin terveisin

Sinikka Markkanen

Muistakaa ystäviänne

käyttäen Loimaan Evankelisen
Kansanopiston Kukkaisrahaston

**surunvalittelu- ja onnittelu-
adresseja**

Työkausi 1970-1971

Uusien oppilaiden kertomaa

Mietteitä opiston alkaessa!

Tulin tänne kansanopistoon vanhempieni kehoituksesta oppimaan unta ja saamaan hiukan kokemusta alkavalle itsenäiselle elämälle. Pelkäsin tätä opistoa tullessani tänne vaikka tuttavani ja sukulaiseni sanoivat ettei se mitään niin hirveätä ole mitä kuvittelet. Mutta oli myös ihmisiä, jotka pelottelivat ja nauroivat, kuin sinä sellaseen et siellä tule viihtymään. Näin tosiaan luulinkin opiston ensimmäisenä ja toisena päivänä kaikki tuntui pelottavalta, ajattelin kaikkea pahimmalta kannalta. Mutta keskiviikko iltana kaikki tuntui jo hauskemmalta aivan, kuin joku olisi muuttanut minussa, elämä täällä näytti valoisemmalta. Ystäviä täällä minulla on ollut heti ensimmäisestä päivästä, vaikka en tuntenut ketään tänne tullessani. Täällä tosiaan kaikki oppilaat ovat kuin samaa perhettä, ihmeellistä ajattelakin, kuinka kaikki samanlailla ajattelevat ovat sattuneetkin samaan paikkaan se on suurenmoisen asia. Täällä on myös hauskoja aineita niitä lukee mielellään. Olen tosi iloinen nyt, että olen tullut tänne, toivottavasti jatkuu yhtä kivana odotan parasta.

R. H.

Tulin tänne opistoon oppiakseni jotain ja, että olisi parempi mahdollisuus päästä johonkin ammattiin. En tiedä oikein mitä odotan opistolta, mutta tiedän sen, että opisto antaa tietoa minkä voi. Mutta ehkä odotan opistoajanani, että jaksaisin kuunnella ja antaa vaarin mitä opettajat neuvovat, että kun sitten keväällä lähten pois täältä opistosta olisi todistukseni ja taitoni parempi kuin silloin kun tulin tänne. Mutta tämän kaiken tietää vain Isä taivaassa.

R. R.

On harmaa syyspäivä, aurinko kuitenkin joskus pilkistelee pilvienraoista.

Puitteet ovat suurin piirtein samanlaiset kuin 5. lokakuuta, jolloin astuin ensimmäisiä askeleita tämän laitoksen portaita. Silloin oli kaikki outoa, kaverit, henkilökunta, opettajat ja laitos. Olin hiukan jännittynyt, mielessä liikkui monenlaisia ajatuksia. Oli monien ystävien pelotteluja sisäoppilaitoksesta, sanoipa joku entinen tämän laitoksen oppilas tätä "pikku armeijaksi".

Mutta pelko haihtui nopeasti ja ennen pitkää huomasin, että laitos oli hyvin vapaa. Lait täällä oli suurin piirtein samanlaiset kuin yhteiskunnassa ja kotona. Joten sopeutuminen laitokseen kävi varsin nopeasti.

Nyt kolmen päivän opiskelun jälkeen olen kuin kotona, kaikki olemme sinuja.

K. P.

Ilmarukous

Isä, mä olen taas tänäänkin tehnyt syntiä sua vastaan, vaikka mä yritin olla tekemättä, mutta kiusaus oli niin suuri, enkä mä edes muistanut sua aina, mutta anna mulle anteeks ja opeta mua. Aamullakin kun oli hartaushetki mä ajattelin sitä poikaa josta mä pidän, mutta mä yritän huomenna paremmin, auta mua voittamaan huomiset kiusaukset en mä pysty yksin. Siunaa kaikkia meitä täällä, siunaa sitä tyttöäkin josta mä en pidä. Hyvää yötä sullekin vaikka ethän sä nuku kuitenkaan.

T. J.

Oma mielipiteeni hyvästä hengellisestä musiikista on se, että sen pystyy tajuamaan aivankuin itselleen kuuluvaksi.

Nythän on keksitty sellainen nopea esitystapa ja mielestäni juuri tuollaiset nopeat rytmit lauluissa on parasta. Silloin sen esitys tuo enemmän nuortakin porukkaa mukaan ja siihen aivan mieltyy ja se on niin mukaansa tempaavaa. Kyllä hidas rytminen musiikkikin on hyvää ja hyvä tarkoitushan silläkin on, mutta se ei niinkuin tempaa kuulioitaan mukaan.

Jokaisen laulun, minkä itse laulan tai kuulen jonkun toisen laulavan, niin otan sen vastaan iloiten, ja tunnen sen kuuluvan juuri minulle.

Pidän hyvin paljon hengellisestä musiikista, ja kuuntelisin sitä vaikka kuinka paljon. Siinä musiikissa on mielestäni sitä jotakin, joka antaa ihmiselle kullekin jotakin. Jos musiikin haluaa ymmärtää oikein, niin sen jokainen huomaa, että se antaa meille hyvin paljon. Itse ainakin tunnen saaneeni jotakin sen musiikin avulla.

Mielestäni juuri hyväksi musiikiksi voi sanoa sitä, että saa siitä jotakin. Se ei ole samaa, että sen musiikin kuulee, joka menee toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos. Eihän siitä jää mitään mieleen. Jos sen ottaa siltä kannalta. Rytmä musiikissa kun on hyvä, niin luulisi siitä jokaisen pitävän. Pitäisi vain olla enemmän yhtyeitä, jotka esittävät hengellistä musiikkia ja sen tuomaa sanomaa.

L. V.

☆

Hengellistä musiikkia soitetaan yleensä pianolla tai uruilla ja joku esittää laulun. Useimmiten ne ovat jotain kuuluisia hengellisen musiikin esittäjiä. Mielestäni ne voisi olla jotain nuoria laulajia tai jotain yhtyeitä, joissa olisi monenlaisia soittimia. Esimerkiksi olisi rumpuja, haitareita tai saksofoneja. Tehtäisiin uusia lauluja ja sävellyksiä, joita nuoriso kuuntelisi paljon mieluummin. Vanhoja virsiä voisi soittaa kuitenkin yhtä hyvin jokin yhtye kuin joku pianolla soittaja.

H. P.

☆

Oli syksyinen maanantaiaamu, kun heräsin, tänään olisi se kauan odotettu päivä. Kävin mielessäni menneitä päiviä, jolloin olin huolella valmistanut juuri tätä päivää varten, jolloin lähtisin Loimaalle kansanopistoon. Nurkassa odottivat matkalaukut ja kassit valmiina lähtemään. Siskoni oli lupautunut tulla kyyditsemään minua, ja odotin malttamattomana hänen tuloaan. Mielessäni pyörivät ajatukset sekaisin tuntein, kun yritin ajatella millaista tulisi olemaan seuraava talvi tuolla vieraalla paikkakunnalla. Samassa kuulinkin auton tulevan pihallemme. Tunsin vatsani myllertävän jännityksestä, että nyt olisi lähdön hetki, samalla olin kuitenkin iloinen siitä, että sain lähteä tänne kouluun. Sillä halusin päästä elämässäni eteenpäin ja näin se alkaisi täältä opiston kautta. Nyt kun olen täällä, niin tunnen, että se mitä olen odottanut tältä opistolta, on pikku hiljaa täyttyvässä.

P. R.

☆

Hengellisiä lauluja on monenlaisia. On kaikenlaisia virsiä, kaikki enimmäkseen hitaita. Mutta nykyään on tullut muotiin kaikki reippaat kitarayhtyeet. Ne laulavat kauniita lauluja ja soittavat kuten jotkut tanssiyhtyeet. Tällainen musiikki on minun mielestä kauhean hyvää musiikkia. Harva nuori tulee nykyään kuuntelemaan jotain virsiä kirkkoon. Kaikkia kiinnostaa kuulla kitaramusikkia ja rumpuja ja muita hyviä soittimia. Vaikka ne laulavat ja soittavat kuinka lujaa, niin niillä on aina hyvä asia mielessä.

Hyvin moni nuori on tullut esimerkiksi katsomaan, että millainen bändi se oikeen on ja sillä reissullaan ne on löytänyt paljon hyviä asioita. Siinä musiikissa pitää olla reipas rytmi päällä. Se justiin nuoria puoleensa vetää nykyaikana.

Mä itsekkin oon ollu joskus kauhee hulivili, mutta yksi kaveri vei mun kerran kuuntelemaan tällaista hengellistä kitarayhtyettä ja en ota sitä reissua koskaan katuun. Niin paljon mun elämäni siellä muuttu. Jos kerran haluaa nuoret kiinnostumaan jostakin hyvästä, niin menee kerran kuuntelemaan jotain hengellistä kitarayhtyettä. Harva se ihminen on, joka ei sieltä iloisena pois lähde.

M-L. R.

☆

Mietteet opiston alkaessa olivat monenlaiset. Mietteet kotoa lähtiessä. Mietti minkälaista siellä mahtaa oikein olla. Onkohan siellä kamalan vaikeita oppiaineita ja kuinkahan minä siellä oikein tulen toimeen. Toiseksi mietti, että minkälaisia tovereita on ja kuinka pian heihin tutustuu ja saa ystäviä ja tovereita.

Tullessa pelotti kamalasti. Mutta koulun pihaan tullessa ja ovea kohden lähestyessä pelko niinkuin väheni ja poistui kokonaan, kun oli niin ystävällisiä opettajia vastassa ja toivotti tervetulleeksi koululle. Tuntui kun olisi mennyt tuttuun paikkaan kyläilemään. Ja viimeinen pelon ripe häipyi kun tultiin asuntopuoneeseen, jossa oli jo yksi tyttö tullut. Hän hymyili niin ystävällisesti ja esitti itsensä. Taas tuntui siltä kuin olisi tullut kotiin, jossa sisko tai veli olisi sanonut "hei" kotiin tullessa. Ajatteli, että eihän tässä ole mitään hätää, kun kaikki on alkanut hyvin ja kivasti.

No, sitten tuli ajatus, että kuinkahan minä osaan täällä olla ja liikkua sääntöjen mukaisesti. No, kun opettajat niitä sääntöjä meille neuvoivat ja sanelivat, tuli taasen helpotuksen huokaus kun nekään eivät tuntuneet vaikeilta. Työtkin tuntuu alkaneen mukavasti. Ruokakin on niinkuin kotona. Saa vaan ajatella: kaikki on kuin kotona. Tosin täällä ei ole äitiä eikä isää. Äidin voi korvata opettajilla ja isähän meillä on taivaan korkeudessa. Näiltä voi pyytää kummaltakin apua ja neuvoa tarvittaessa.

H. A.

Näin opiston alkaessa voi vielä odottaa paljon tulevalta opistoajalta. Ehkä kaikilla on erilaista odotusta. Vaikka alku onkin erilainen, mitä ennen tänne tuloani kuvittelin tästä uudesta kodistamme, niin kuitenkin uskallan odottaa paljon siitäkin millaiseksi olen tämän kokenut mielessäni.

Kun me nyt pääsemme alkuun niin toivoin, että uskonto kuitenkin olisi pääasiallinen aine, sillä en haluaisi luopua siitä varmuudesta minkä olen löytänyt Raamatusta, ehkä juuri siksi valitsinkin tämän opiston. Vaikka huonekaverini ovatkin erilaisia kuin itse olen niin tulemme hyvin toimeen ainakin näin aluksi ja toivoisin, että sopumme säilyisi loppuun asti.

Valitsemaltani linjalta odotan myös, että

Syksy

*On syksy kylmä harmaa sateinen
ei aurinko lämpöään luo
mutta syksyn lehdet puissa
ne aivan kuin satua, on
mistä ne värinsä, saaneet
sitä useinkin miettinyt oon
niin hienoja olla ne voi
kuin taidetta parasta ois.*

*On syksy sittenkin hieno
vaikka kylmä ja harmaa
se on. Mutta, metsään
on hieno mennä, kun
kauneimmillaan se on, niin
kostea puhdas ja raikas.*

A. V.

Syksy

*Syksyllä puun lehdet putoavat
puista. Koulut alkaneet, lapset
lähtevät pois kodistaan kouluihin.*

*Alkavat syksyn kylmät tuulet
puhaltaa, ja alkaa sataa.*

*Muuttolinnut muuttavat
lämpimille maille. Koska
täällä tulee niille liian
kylmät oltavat.*

L. H.

mielenkiintoni säilyisi, ja että opetus olisi kiinnostavaa, jotta voisimme kaikki olla iloisia palatessamme täältä kotiin ja monta, monta kertaa viisaampina.

M. T.

Lähetysosasto

"Tule yli"

Paavali näki yöllä näyn; makedonialainen mies seiso i ja pyysi häntä sanoen: "Tule yli Makedoniaan ja auta meitä." Apt. 16:9

Siunattu uni, jonka ihmeellisen näyn muodossa antoi Jumala rakkaalle apostolilleen eli lähettilälleen.

Tätä ennen oli apostoli joutunut tuntemaan ja kokemaan miten Jeesus ohjaa lähetyssaarnaajaa pyhän lähetyskäsken menestykseksi.

Kallis ja rakas tulee omakohtainen autuudentunto olla lähetetyllä, jotta hän ap. Paavalin tavoin voisi näin herkästi tajuta Pyhän Hengen ohjauksen. Jumalalle rakas pakana Makedonia oli tullut tuskallisine huokauksineen taivaallisen armahtajan silmäteräksi ja niin ohjattiin pyhä Paavali sinne.

Makedonialainen mies "seisoi". Tämä sana "seisoi" kuvaa sitä jännitystä ja hätää, jota tämä pakanoiden edustaja osoitti.

Rakas toveriliittolainen. Tnetko sinä yön pimeyttä ajassamme. On se maailman aikojen iltahämärä, jolloin Jeesus pian tulee. Tämä pimeys on yötä, jolloin maailman pakanalähetyskin on suurissa vaikeuksissa ja saatanan raivoisan vihan kohteena. Saatana tietää, että mitä nopeammin evankeliumi

mi tulee saarnatuksi koko lunastetussa maailmassa, sitä nopeammin tulee kaiken loppu.

Ystävä, joka ehkä uskossa eläen olet saanut erikoisen lähetysherätyksen. Oletko tullut ajatelleeksi, että pakanain hätä huutaa yhä "Tule yli!" Mitä sitten on välissä, jonka yli pitäisi päästä ja tulla?

Tähän kysymykseen voit vain sinä vastata, että mikä on juuri sinussa estävä esteesi.

Vain Pyhä Henki sanassa voi paljastaa meitä sitovat synnit, jotka hitaiksi lähetysen työssä tekevät. On ihana asia totella ap. Paavalin tavoin Kristuksen Henkeä, totella taivaallista näkyä, jossa keskeisellä paikalla on myöskin pakanain autuus. Mitä on, "Tulla?"

Se on käytännössä menemistä. "Menkää kaikkeen maailmaan", kuuluu käsky Kuninkaan.

"Kaikkeen maailmaan", paljastaa sen äärettömän ristiriitaisen ihmeen, että koko maailma on pyhän sovituksen veren kautta vanhurskautettu, eli tehty Taivaaseen soveliaaksi.

Ristin ihme ääretön, sukumme siunaus Golgatan iäti riittävillä Jumalan Karitsan verilunnailla.

Toveriliittolainen. Elätkö sinä tästä ristiriitaisesta? Onko sinun sielussasi se suuri valo, joka sanan kautta säteilee ristin kirkkaudesta?

Tällöin tuon suuren valon piirissä luot kauhistuneen silmäyksen maailman pakana-karttaan, mustaa, mustaa väriä kaikkialla, vain pieniä valopilkkuja kuvaamassa lähetystyön kulkua.

Tule yli!

Tule mukaan, niin helposti tarjoutuu palvelutalaisyksia oman kotoisen osastosi perhepiirissä.

Älä sitä sure, ettet ole joku "suuri" lähetyssaarnaaja kaukoidän yössä, vaan sure sitä, että et ole vielä tohtinut tuoda pikkulei-viskääsi yhteisen asian rakennukseksi.

Tule yli "Itkien he siemenen vievät, mutta palaavat riemulla kun lyhteensä he tuovat".

Syksy

*Ihmiset palaavat kesälomiltansa
sen jälkeen alkavi, työ ja uirastus.*

*Luonto on pukeut yllensä uuden asun
Puista putoilevat lehdet,
maailma on täynnä lehtiä*

*Muuttolinnot kokoontuvat
ja lentävät kauas,
kaas etelään.*

O. K.

Kalle Jokinen

Tansania ja lähetystyömme

Tansania on maa, joka on monelle suomalaiselle tullut tutuksi viime vuosina. Sanomalehdissä, radiossa ja televisiossa on usein ollut esillä tämä maa ja sen kansa. Tällöin ei suinkaan ole ollut kysymys epämiellyttävistä uutisista. Emme ole kuulleet seloituksia mellakoista tai epäjärjestyksestä. Syy on ollut toinen, miellyttävämpi. Meidän kehitysapumme on suuntautunut Tansaniaan. Sen työntekijät ovat osaltaan tuoneet maan olot meitä lähemmä. Ulkomaanmatkojen halventuessa on jo joukko suomalaisia turisteja löytänyt tiensä Itä-Afrikan maihin ja myös Tansaniaan. Mikäpä sen herttaisempaa olisikaan kuin tuossa joulutammikuussa lennähtää lämmittelemään tropiikkiin auringonpaisteeseen! Lämmintä kyllä siihen vuodenaikaan on Tansaniassa riittävästi. Näin suuri yleisö on tullut tuntemaan Tansanian asioita. Lähetysystävile maa on tuttu ja läheinen jo vuosien takaa.

Tansania on maa aivan päiväntasaajan eteläpuolella. Se on suuri maa, pinta-alaltaan suunnilleen yhtä suuri kuin Skandinaavian maat yhteensä. Asukasluku on viimeisen väestönlaskennan mukaan (1967) 12 $\frac{1}{4}$ milj. Mielenkiintoinen seikka on se, että 10 v. aikaisemmin suoritettu laskenta antoi väkiluvuksi 9 $\frac{1}{2}$ milj. Lisäys on siis huomattavan suuri. Suurin osa maan asukkaista on neekereitä, bantuja. Maassa on myös huomattava määrä intialaisia, arabeja ja muitakin aasialaisia sekä kourallinen valkoisia. Eurooppalaisten lukumäärä ei ole koskaan ollut korkea. Ehkäpä tässä on syy siihen, miksi mustaihoisilla ja valkoisilla ei ole koskaan ollut suurempia ristiriitoja.

Tansaniassa on — kuten muissakin Afrikan maissa monia heimoja. Lasketaan niitä olevan noin 120. Kullakin heimolla on oma kielensä. Usein kielet poikkeavat toisistaan niin paljon, että ei pystytä ymmärtämään toisiaan. Meillä Itä-Afrikassa on tämä ongelma ratkennut helposti. Yleiskieli, suahili on tullut avuksi. Se on kieli, joka on syntynyt Tansanian rannikkoalueella viime vuo-

sisatojen aikana. Se on sekakieli, jolla kuitenkin on bantukielen rakenne. Siihen kieleen ovat jälkiäjähtäneet kaikki rannikon kulkijat. On monesta kielestä saatuja lainasanoja, arabian kielestä eniten. Joittenkin lähteitten mukaan arabiankielisiä lainoja on suahilissa jopa 20 %. Myös aasialaisperäisiä lainasanoja on, mm. persialaisia.

Eurooppalaisista ovat luullakseni vanhimmat portugalinkielen lainat. Mm. pöytää merkitsevä sana "meza" on portugalia. Myöhemmin on tullut saksankielestä saatu sanasto, esim. koulusana "shule" on aivan selvää saksankieltä. Englantilaisaika on jättänyt ison joukon sanoja; monet näistä merkitsevät nykyajan mukanaan tuomia esineitä: "redio" = radio; "baisikeli" = polkupyörä; gasi = auto jne.

Tällainen yleiskieli on suuri asia maalle, jossa jakaudutaan heimoihin. Se tekee mahdolliseksi kanssakäymisen. Se myös yhdistää. Tansaniassa on suahilin kielellä ollut poliittisestikin yhdistävä vaikutus. Meidän on vaikea ehkä käsittää tilannetta, jossa tällaista yleiskieltä ei ole käytettävissä. Näin on kuitenkin laita monessa Afrikan maassa. Monessa maassa täytyy kahden saman maan asukkaan keskustelussaan käyttää eurooppalaista kieltä, voidakseen ymmärtää ja tulla ymmärretyksi. Afrikkalainen ei turvaudu mielellään eurooppalaiseen kieleen. Siihen on omat syynsä. Afrikkalaisten on vaikea unohtaa kaikkea sitä sortoa ja kärsimystä, minkä eurooppalaiset ovat heidän maisaan aiheuttaneet. Jo kielen käyttäminen saattaa muistuttaa tästä. Edelleen eurooppalaisia kieliä taitavat vain pitemmälle kouluja käyneet. Toinen tärkeä seikka on kielen omassa rakenteessa. Useimmille tansanialaisillekin suahili on opittu kieli. Ko-deissaan he ovat oppineet vain heimokielen. Silti se on afrikkalainen kieli. Sen kielikuvat ovat hänelle tuttuja. Ne saattavat olla aivan suoraan käännettävissä hänen äidinkielelleen ja päinvastoin. Näin ei suinkaan ole eurooppalaisten kielten laita.

Ehkäpä on tarpeen mainita suahilin kie-

lestä vielä yksi seikka. Se on tärkeä kieli. Ensimmäinen suahilin kielen oppikirja, jonka sain käsiini, pidin sitä yhtenä maailman 12 tärkeimmästä kielestä. Sain tämän kirjan käteeni v. 1956. Kielen merkitys on sen jälkeen valtavasti kasvanut. Sitä ymmärretään ja käytetään paitsi Tansaniassa, jossa se esiintyy puhtaimpana, myös Keniassa ja Ugandassa; samoin Congon suahili on sama kieli. Se poikkeaa jonkin verran rannikon kielestä, mutta on ymmärrettävissä silti helposti. Suahilia puhuva alue on laaja. Varsin varovainen on arvio, jonka mukaan 30—40 milj. asuu suahilia puhuvissa maissa. Enpä yhtään ihmettelisi, jos suahili eräänä päivänä olisi eräs yhdistyneen Afrikan pääkielistä. Se on varsin kehittynyt kieli. Onpa sillä olemassa mm. vuosisatoja vanhaa runouttakin. Yllättävän monet sanat — käsitteellisetkin — on tällä kielellä saatavissa. Esim. taidetta ilmaiseva sana "usanaa", samoin "jamhuvi" tasavalta; jopa turismia ilmaisevat sanat ovat olemassa.

Kuten muistamme, Tansania itsenäistyi v. 1961. Maa tunnettiin silloin nimellä Tanganyika. Neljä vuotta myöhemmin maa muodosti sen edustalla Intian valtameressä sijaitsevan Sansibarin saaren kanssa liittovaltion, jolle annettiin nimeksi molempien nimet: Tansania. Muistamme myös Tansanian olleen suhteellisen rauhallisen maan aina itsenäistymisestään tähän päivään asti.

Mielenkiintoinen on maan poliittinen suuntaus. Ns. Arushan julistus v. 67 määrittelee sen kahdella sanalla: sosialismi ja omaan apuun turvautuminen. Sosialismi ei suinkaan merkitse sitä, mitä me sillä ymmärrämme. Vielä vähemmän voimme nimittää Tansania sosialistiseksi ts. kommunistiseksi maaksi. On kysymys jostakin muusta. Sosialismia vastaava sana suahilissa on "ujamaa", joka kuuluu sanaperheeseen "jamaa" ja merkitsee perhettä. Oikeastaan tarkoitetaan sanalla perheyhteyttä. Siihen liittyy voimakas keskinäinen yhteenkuuluvuuden tunne. Se on osa afrikkalaista perinnettä. Eräänlainen "socialismi" kuuluu osana vanhaan afrikkalaiseen heimoyhteiskuntaan. Ensimmäisessä afrikkalaisessa sijoituspaikassani kuultiin usein rummutusta. Yritin kysellä, mitä milloinkin rummun sanoma oli. Se saattoi olla seuraavaa: Kyläpäällikkö ilmoitti, että oli aloitettava kylvötyö. Sen te-

ki jokainen samaan aikaan. Siinä oli näkyvissä tuollainen yhteenkuuluvuus.

Arushan julistuksen "isä" on Tansanian presidentti Julius Nyerere. Omaan apuun turvautuminen on toinen hänen mieliajatuksesta. Teollisuus on maassa vielä lapsenkengissä, hän sanoo. Sen kehittäminen vaatisi paljon varoja, joita maassa ei ole. On viisaampaa turvata siihen, mitä jo on, ja se on maa. Maata on kylliksi viljeltäväksi. Siksi maatalous saa korostetun aseman. Jos tansanialainen on köyhä, johtuu se siitä, että hän ei ole vielä herännyt näkemään mahdollisuuksiaan. Hän nukkuu edelleen. Hänen tulisi tajuta, että maassa on turva. Maa antaa sadon varsin pienin rahallisin kustannuksin. Viljeltyä maa-alaa pitäisi lisätä. Kaikkien pitäisi tehdä työtä ahkerasti pelloilla. Kaupungeissa toimettomina vaeltavat miehet ja naiset palatkooot koteihinsa maaseudulle ja alkakoot kuokkia maata. Nyerere sanoo suoria sanoja toimettomuudesta: jotkut miehet ovat lomalla puolet elämästään. Naiset kylissä sen sijaan raatavat ankarasti. Liian paljon aikaa kulutetaan juopotteluun ja juoruiluun. Ankarasti hän myös arvostelee sellaista kouluakäynyttä, joka maatyötä halveksii. Sellaisen pitäisi oppia kunnioittamaan kuokkaa ja tehdä maatyöstä kunnia-asia.

Tansania on maa, jolla on kolme voimalista vihollista, Nyerere selittää. Ne viholliset on voitettava yhteistyöllä. Ne ovat köyhyys, sairaus ja tietämättömyys. Näitä vihollisia vastaan on julistettava sota. Tämä sota on vienyt monen tekoihin. On syntynyt vapaaehtoista toimintaa maan asioiden parantamiseksi. Vierailin kylässä, jonka väki pani kaikki tietyöstä saamansa rahat kylän koulun rakentamiseen. Rahoja oli huomattava määrä, 12 000 shillinkiä. Sen sijaan että ne olisi jaettu tien tekijöiden kesken, ne panttiin koulun perustukseen. Kuusi muuta luokkahuonetta oli suunnitteilla, perustus valmiiksi laskettu. Talkootyöllä oli aikomus lyödä ja polttaa tiilet. Rahallista apua tarvittiin vain muurareitten ja katon-tekijöitten palkkaan. Monissa muissa kylissä rakennettiin siltoja, poliklinikoita, postitoimistoja vapaaehtoisin voimin.

Maan hyväksi toimiminen on tullut muotiasiksi. Ei ole tavatonta kuulla virkamiehestä, joka vapaaehtoisesti luopuen puolen

kuukauden lomastaan haluten lahjoittaa näin saatavissa olevan hyödyn maalleen. Monet tekevät ylitöitä ilman palkkaa. Tietoisuus, että näin tehden rakennetaan maata, riittää silloin. Äskettäin saamani tiedon mukaan Tansanian presidentti ja ministerit ovat maata rakentaakseen suostuneet alentamaan omia palkkojaan.

Taistelu tietämättömyyttä vastaan on vienyt opetuksen korostamiseen. Huomattava on, että tällöin muistetaan myös nainen. Jo vuosia on ollut voimassa sääntö, että kansakouluihin on otettava vähintään puolet tyttöjä. Tosiasia on, että läheskään kaikkia lapsia ei voida ottaa kouluihin. Kouluja ei ole kylliksi. Tytöille yritetään myös järjestää entistä enemmän jatkokoulutusmahdollisuuksia.

Aikuiskasvatus on myös ohjelmassa. On vapaaehtoisia, jotka iltaisin opettavat halukaille lukemisen ja kirjoittamisen jaloa taitoa. Eräs ystäväni, nuori seurakunnan opettaja, opetti luokkaa, jossa oli 20 aikuista oppilasta. Kaikki saivat todistuksen opittuaan lukemaan ja kirjoittamaan. Nytkin on aikuiskasvatus tehty koulun ja opettajien asiaksi. Kansakoulunopettajien velvollisuuksiin kuuluu aikuisten opettaminen iltapäivisin.

Paljon tehdään työtä. Monet ovat heräämässä uurastukseen. Paljon on kuitenkin niitä, jotka edelleen haluavat jatkaa elämänsä entiseen tapaan liikaa itseään rasittamatta. Nuorisoon tämä Tansanian uusi kansa panee toivonsa.

Luterilainen lähetystyö alkoi maassa 1890-luvulla. Työllä on ollut vaikeita vaiheita. Lähetysaarnajat joutuivat jättämään kentät kaksikin kertaa, molempien maailmansotien aikoina. Suomalaiset tulivat mukaan v. 1948, jolloin ensimmäiset työntekijät lähetettiin maahan. Työn olivat panneet alulle saksalaiset, sen jatkamisessa olemme mekin saaneet olla osallisina. Useimmat suomalaiset ovat työskennelleet maan eteläosissa, ns. Eteläisellä Yläkömaalla. Muuallakin on meitä ollut; esimerkiksi tällä hetkellä on Pohjois-Tansaniassa työssä kaksi suomalaista perhettä. Näistä toisen perheen isä työskentelee Tansanian Luterilaisen kirkon apulaisrahastonhoitajana, toinen opettajana pappien valmistuslaitoksessa. Ilahuttava seikka on parina viime vuonna ollut suoma-

laisten lähettiläiden joukon kasvu. Tällä hetkellä kentällä olevien aikuisten luku on kolmattakymmentä. Pienimmillään viime vuosina meidän joukkomme oli silloin, kun kentällä oli vain kuusi naislähettä.

Tansaniassa on yhdistynyt Luterilainen kirkko. Se jakautuu 7 hiippakuntaan tai synodiin. Edellisissä on päänä piispa, jälkimmäisen johdossa on presidentti, joka valitaan määrävuosiksi. Tansanian kirkon johtajat ovat afrikkalaisia. Meillä Suomesakin käyneitä ovat piispa Stefano Moshi ja Eteläisen Yläkömaan presidentti Juda Kiwovele.

Suomalaiset tekevät työtä yhdessä muiden luterilaisten kanssa. Niinpä esim. Eteläisellä Yläkömaalla teemme työtä yhdessä ruotsalaisten, saksalaisten ja tanskalaisten kanssa. Joskus voi kentällä olla ei-luterilaisiakin työntekijöitä auttamassa. Esimerkkinä mainitsisin viimeisimmän työpaikkani Ilembulan Sairaalan. Jouduin siellä neljän vuoden aikana työskentelemään kahdeksan eri lääkärin alaisena. Näistä oli kaksi suomalaista, kaksi saksalaista, kaksi hollantilaista, jotka olivat reformoidun kirkon jäseniä, yksi amerikkalainen, joka kuului mennoniittoihin, sekä yksi afrikkalainen, Tansaniassa lääkärin oikeudet omaava mies.

Olen maininnut ensin ulkomaiset työntekijät. Tämä on väärä järjestys. Kansallisia, afrikkalaisia työntekijöitä on paljon enemmän. He tekevät suurimman osan työstä. Heidän on myös johto synodissamme. Kansalliset ja eurooppalaiset työskentelevät yhdessä rintarinnan. Näin oli laita jo ennen kirkon itsenäistymistä, mikä tapahtui jo ennen valtiollisen itsenäisyyden saantia. Näyttää siltä kuin nyt olisi opittu entistä enemmän olemaan kiitollisia siitä avusta, jota lähetystyöntekijät voivat antaa. Afrikkalaiset arvostelivat helposti lähetystyöntekijöitä. He näkivät näissä paljon vallanhallua. Heitä kiusasi myös, ettei valkoinen työntekijä heti ollut halukas luovuttamaan vastuuta afrikkalaiselle virkaveljelle. Nyt on työssä ehditty saada muutaman vuoden kokemus. Se on opettanut, että molempien lahjat ovat tarpeen kirkon rakentamiseksi.

Ilahuttava ilmiö kansallisessa afrikkalaisessa kirkossamme on halu evankeliumin leviämiseen. Se tekee lähetystyötä. Noin kolme vuotta sitten eri alueilla tehtyä työ-

tä on Herra siunannut; tähän mennessä on kastettujen luku noussut yli 2000. Suorastaan liikuttavalla innolla tekevät naiset lähetystyötä. Niinpä erään rovastikunnan uuden seurakunnan naiset ovat ottaneet yhdessä erään lähetystyötä tekevän evankelistan nimikkolähetikseen. He ylläpitävät häntä. Naiset ovat köyhiä; heille tämä lähetin ylläpito on suuri rasitus. Ankaralla työllä on pelloilta saatava elatus myös hänelle. Joskus kyselen, olisimmeko me valmiita samanlaiseen toimintaan.

Tansanian kirkko potee työntekijäpulaa. erikoisen polttava on pappispula, johon ei edes lähivuosina ole odotettavissa helpotusta. Valtaosan julistustyöstä suorittavat kyäevankelistat ja opettajat. Heitä on noin 700. Monet heistä työskentelevät uutterasti, ovat jo vuosikausia tehneet niin. Palkka, jonka he työstään kirkolta saavat, on erittäin pieni. Aina ei saada sitäkään. Ei voi olla ihmettelemättä, tällaisen opettajan uskollisuutta. Samoin monet yksityiset kristityt tekevät suurenmoista työtä. Tunnen miehen, joka vuosikausia kokosi rahaa voidakseen rakentaa kirkon erääseen kaukaiseen vuoristokylään. Hän myös onnistui kirkon rakentamisessa. Se kirkko saarnaa pelkällä olemassaolollaan. Kaukaisessa vuoristokylässä on nyt toimiva seurakunta.

Lähetystyön päämäärä Tansaniassakin on auttaa nuorta kansallista kirkkoa kehittämään itseään ylläpitäväksi, laajentuvaksi ja julistustyötä tekeväksi kirkoksi. Lähetystyksen tie on Johannes Kastajan tie! Sen tulee vähetä, nuoren kirkon kasvaa. Lähetystyksen pyrkimys on tehdä itsensä tarpeettomaksi kasvattamalla nuorta kirkkoa vastaamaan itsestään. Mutta lähetystä tarvitaan vielä tänään. Lähetystyöntekijöitäkin tarvitaan. Ovet ovat avoimet evankeliumin työlle. Ne ovat avoimet kaikkialla. On työn aika. Lähettien työn näkisin tarpeelliseksi uusien työmuotojen ja työnäkymien osoittamisessa. Samoin he voivat rohkaista ja innostaa jatkamaan jo aloitettuja asioita. Kansallinen kirkko tarvitsee taloudellista tukea, mutta myös käytännön apua raha-asiaiden hoidossa. Sama saattaa koskea joitakin organisaatiokysymyksiä.

On kuitenkin muistettava, ettei työ sinänsä vie ihmisille sanomaa pelastuksesta. Se on turhaa, ellei se ole Pyhän Hengen työtä. Ru-

kouksemme on, että Herran Henki saisi täyttää kaikkien Tansanian kristittyjen sydämet. Silloin vasta se voi tehokkaasti julistaa sanomaa maailman Vapahtajasta.

Sinikka Markkanen

Opisto kiittää

ystäviään kaikesta avusta niin opistotietämyksen levittämisessä kuin taloudellisesti-kin.

Valkeneva tilanne antaa uskoa tulevaisuuteen ja nyt alkaa näkyä, etteivät uhraukset ole menneet hukkaan.

Sopivia lahjoja etsittäessä kannattaa huomata, että opistolla on vielä pyyhekangasta ja pyyhkeitä jäljellä ja niitä voi tilata osoitteellamme.

Jumalan siunausta kaikille!

Opistojuhlia

Lähiohjelmassa on opistoilta Latovainion rukoushuoneella 8. 11., Tammelan kirkolla on juhla 12. 11. ja Tarvasjoen kirkossa 17. 11. Tervetuloa niihin!

KANSANOPISTON PUUTARHA JA MELLILÄN KUKKA-PIRTTI

palvelevat kukka-asioissa.

Opiston puutarhan puh. 87 110.

TALVIKAUDEN ALKAJAISET

25. 10. 1970

alkaen klo 10 Kanta-Loimaan kirkossa sekä väliajan jälkeen klo 13 opistolla, jossa vierailijoina past. Pekka Harne ja Eino Orpana sekä runsaasti nuorten laulu- ja musiikkiohjelmaa.

Tervetuloa!

Tilitys

Opistolle saapuneista juhlatuloista ja lahjoituksista

Mellilä srk. kol. 52,75, Alastaro kol. 198,22, Kauhanoja Mäki-Punto 25,50, Packalén 30,35, Riihimäki rh. 61,50, kko 149,45, Asikkala 20,90, Petäjoen Ojala 41,90, Alastaron Perämäki 138,45.

Perheutisia

V I H I T T Y :

Liisa Saarela 1954—55
Jussi Vuorema 1954—55.
Teuvo Ahola 1961—62
Eeva Kultanen, Valkealasta.
Seija Suhonen 1964—65
Erkki Vähäsarja.

Työpöydän ääreltä

Syksynmerkit ovat taas nähtävinä luonnossa ja elämässä. Keltaiset lehdet, muuttolinnut ja opiskelijat. Tällä kerralla ei ole syksyssä kuoleman merkkejä, sillä oppilasmääräkin on kasvanut kansanopistossa miltei 50 %:lla, kun yleissuuntaus muualla on aleneviin lukuihin. Ilotsemme siitä, että sanoma on mennyt entistä paremmin perille. "Uusi tiemme" on hyväksytty ja että nuorisjoukko on aloittanut työnsä hyvin aktiivisena ja opinhaluisena.

Intoa myös maakunnassa pidettäviin opistojuhlisiin tuntuu olevan nyt entistä enemmän. Täällä olevan ohjelman takia emme kuitenkaan kykene järjestämään kovin suuria juhlia. Kun myös tilaisuuksien ilmoittelua on helpompi hoitaa ao. paikkakunnalla, olisi hyvä jos löytyisi sieltä täältä henkilöitä, jotka järjestäisivät yhteistyössä seurakuntien kanssa tilaisuuksia, joissa täältä voitaisiin vieraila. Kiitos myös jo järjestetyistä ja vakinaisista opistopiireistä.

Alkajaiset ovat vasta 25. 10. eräiden yhteen-sattumien takia. Aloitetaan kirkossa ja jat-ketaan opistolla väliajan jälkeen. Tervetuloa.

Raamatunluku on 20. 10. Dan. 9 b.

Siunattua loppuvuotta kaikille!

OPISTON POSTISIIRTOTILI n:o Tu 40176

LOIMAAN EVANKELISEN KANSANOPISTON LEHTI

Toimittaja: Tapani Annala
Osoite: Loimaa, Kansanopisto
Puhelin: 87 217
Postisiirtotili n:o Tu 40776

Lehti ilmestyy v. 1970 vähintään viitenä numerona. Tilausmaksu on 4:—.

